

16

dekamer.be

De Kamer controleert de federale regering ♦

Indexsprong ♦

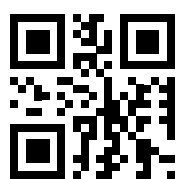
Resolutie over discriminatie op de arbeidsmarkt ♦

Maatregelen tegen radicalisme en terrorisme ♦

Kernenergie – Doel 1 en 2 open tot 2025 ♦

De Kamer en de Europese Unie ♦

De nieuwe handelsverdragen ♦

INHOUD

De Kamer controleert de federale regering	4
Indexsprong	8
Discriminatie op de arbeidsmarkt.....	11
Maatregelen tegen radicalisme en terrorisme.....	13
Kernenergie	15
De Kamer en de Europese Unie.....	17
De nieuwe handelsverdragen	21

VOORWOORD

Lieve lezer,

Dit is het tweede infomagazine van de Kamer tijdens deze legislatuur. U krijgt opnieuw een overzicht van de belangrijkste onderwerpen die de voorbije maanden aan bod kwamen. Want dat is de bedoeling van dit blad: communiceren en informeren.

Ook nu wordt er ingezoomd op brandend actuele thema's die zowel in dit land als ver daarbuiten mensen beroeren. In het jaar 2015 werden we geconfronteerd met een laffe aanval op één van onze fundamentele waarden – de vrije meningsuiting – en op onze manier van leven. Net voor de zomervakantie zijn een reeks wetten aangenomen als reactie

op de schietpartij bij Charlie Hebdo. Maar de gebeurtenissen van 13 november in Parijs dwingen ons om nog verder te gaan om de veiligheid van onze burgers maximaal te garanderen.

Daarom is een tijdelijke commissie Terreurbestrijding opgericht, waar meerderheid en oppositie samen zullen werken om onze veiligheidsdiensten meer armslag te geven in de strijd tegen radicalisme en terreur.

Onze werkzaamheden werden dit jaar ook gedomineerd door enkele grote socio-economische uitdagingen: hoe we de competitiviteit van onze ondernemingen kunnen herstellen, hoe we discriminatie op de arbeidsmarkt het best kunnen aanpakken en hoe we onze energiezekerheid garanderen tot ver in de toekomst. Het parlement kreeg hier deskundige input van onafhankelijke instellingen als het Planbureau en het nucleaire controleorgaan FANC. En meerderheid en oppositie konden op geanimeerde manier hun maatschappelijke keuzes verdedigen.

Tot slot komt ook de Europese dimensie van onze besluitvorming in dit blad uitvoerig aan bod. In de verbonden wereld waarin we leven is het Europese niveau de laatste jaren alleen nog belangrijker geworden. En net omdat de Europese Unie zo essentieel is, wil ik dat de Europese kwesties in ons nationale parlement aan bod komen. Daarom ook hebben wij de bevoegde eurocommissarissen uitgenodigd om van gedachten te wisselen over thema's zoals het investeringsplan van Juncker, de Europese aanpak van immigratie en veiligheid en het handelsverdrag met de Verenigde Staten. Dit waren leerrijke discussies, en ik hoop dan ook dat we de dialoog tussen ons nationale parlement en de Europese Commissie de komende jaren kunnen blijven versterken.

Ons parlement is een glazen huis. De discussies die wij hier voeren over economie of veiligheid gebeuren in de grootste transparantie. De terreurdreiging test onze weerbaarheid, maar de toegankelijkheid van dit parlement zal nooit in het gedrang komen. Iedereen blijft hier welkom, om de debatten te volgen of de gebouwen te bezoeken. Ik nodig u van harte uit om dat te blijven doen.

Siegfried Bracke
Voorzitter van de Kamer

De Kamer controleert de federale regering

De Kamer van volksvertegenwoordigers heeft twee hoofdtaken: wetten maken en de federale regering controleren. De eerste taak, wetten maken, lijkt vanzelfsprekend voor een parlement. Maar ook de tweede taak, de regering controleren, is essentieel in een parlementaire democratie: de volksvertegenwoordigers worden democratisch verkozen tot lid van de Kamer en beschikken over verschillende instrumenten om de regering te controleren.

Vertrouwen geven aan de federale regering

Een nieuwe federale regering kan pas volwaardig functioneren indien de Kamer haar het vertrouwen geeft.

Eerst benoemt de Koning de ministers en staatssecretarissen. Zij leggen ook bij de Koning de eed af. Dat is echter onvoldoende om de nieuwe regering volwaardig te laten functioneren. Pas indien de Kamer het vertrouwen schenkt aan de regering, kan de regering haar beleid uitvoeren.

Om de Kamer ervan te overtuigen haar het vertrouwen te schenken, houdt de regering (in de praktijk de eerste minister) in de Kamer een uiteenzetting over het beleid dat zij wil voeren. We noemen dat de **regeringsverklaring**. Vervolgens vraagt de regering het vertrouwen van de Kamer. Daarna debatteren de Kamerleden en stellen zij de regeringsleden vragen. Tot slot stemt de Kamer over de vraag of de regering het vertrouwen

van de Kamer verkrijgt. Dan blijkt of de nieuwe regering voldoende steun heeft in de Kamer.

Sinds enkele decennia is het gebruikelijk dat de eerste minister bovendien jaarlijks in de Kamer een bijkomende verklaring aflegt over het regeringsbeleid. Dat gebeurt meestal bij de opening van het parlementaire jaar op de tweede dinsdag van oktober. Na die verklaring vraagt de eerste minister opnieuw het vertrouwen van de Kamer, die na een debat beslist om al dan niet verder het vertrouwen te schenken aan de regering.

De vertrouwensstemmingen gebeuren aan de hand van wat in het parlementaire jargon een "motie van vertrouwen" wordt genoemd. Dat is een korte tekst die meestal enkel de volgende woorden

bevat: "De regering vraagt het vertrouwen van de Kamer". De eerste minister overhandigt dit document aan de Kamervoorzitter, die ervoor zorgt dat de Kamer zich op het juiste moment kan uitspreken over de motie.

Die verklaringen van de eerste minister namens de regering mogen niet worden verward met de **beleidsverklaringen** van individuele regeringsleden: sinds de zesde staatshervorming stellen nieuwe regeringsleden hun beleid domein per domein voor in de bevoegde Kamercommissie (zie het artikel daarover in magazine nr. 15, dat nog altijd beschikbaar is op de website van de Kamer).

Informatie verzamelen en de federale regering daarover ondervragen

De Kamer en haar 150 leden beschikken over veel middelen om informatie te verzamelen over wat de federale regering doet. Die informatie is belangrijk omdat

ze de Kamerleden in staat stelt om de regering daadwerkelijk te controleren. Door het vergaren van informatie kunnen de Kamerleden zich ieder voor zich een oordeel vormen over het regeringsbeleid en in laatste instantie over de

vraag of de regering het vertrouwen van de Kamer al dan niet verdient.

Vragen stellen is ongetwijfeld de meest bekende vorm van controle. De Kamerleden kunnen de regeringsleden zowel

Wist u dit?

- **De regering kan het vertrouwen van de Kamer ook verliezen**, bijvoorbeeld indien de Kamer een motie van vertrouwen verwerpt. Dat is echter zeer uitzonderlijk. Meestal komt het niet zo ver. Indien de regering merkt dat ze niet langer over voldoende steun beschikt in de Kamer, kan het bijvoorbeeld gebeuren dat de eerste minister het ontslag van de regering aanbiedt aan de Koning zonder de vertrouwensstemming in de Kamer af te wachten.
- Wanneer er geen volwaardige regering is die door de Kamer wordt gecontroleerd, bijvoorbeeld na verkiezingen, blijft de vorige regering aan de slag maar met een beperkter takenpakket: de zogenaamde **lopende zaken**. De vorige regering mag dan lopende dossiers afhandelen, minder belangrijke beslissingen nemen en dringende problemen, die niet kunnen wachten tot er een nieuwe regering is, oplossen. Wat ze niet mag doen is nieuwe politieke beslissingen nemen. Dat is voorbehouden aan een regering die het vertrouwen heeft van de Kamer en door de Kamer wordt gecontroleerd.

schriftelijk als mondeling vragen stellen, waarop de regeringsleden moeten antwoorden. Bij mondelinge vragen mogen de Kamerleden traditiegetrouw na een vraag te hebben gesteld ook nog eens reageren op het antwoord van het regeringslid. Daarmee is de kous echter af; de Kamerleden hebben altijd het laatste woord. De mondelinge vragen kunnen zowel in een Kamercommissie als in de plenaire vergadering worden gesteld. In de plenaire vergadering organiseert de Kamer wekelijks een vragenuurtje op donderdagnamiddag. Het vragenuurtje krijgt veel aandacht en vormt dan ook een belangrijk controlemoment. Soms hoort men ook dat Kamerleden een regeringslid

interpelleren; men spreekt dan van een interpellatie. Een **interpellatie** lijkt op een mondelinge vraag, maar heeft meer politiek belang. Een interpellatie kan in tegenstelling tot een gewone mondelinge vraag worden gevolgd door een motie van wantrouwen, die het functioneren van de regering in het gedrang kan brengen.

Daarnaast beschikken de Kamer en haar leden nog over een uitgebreid arsenaal aan andere instrumenten om informatie te verzamelen. Zo kunnen de Kamercommissies bijvoorbeeld **hoorzittingen** organiseren waarbij deskundigen of vertegenwoordigers van belangengroepen uiteenzettingen komen geven over bepaalde belangrijke onderwerpen. De Kamer kan ook parlementaire **onderzoekcommissies** oprichten om een problematiek zeer grondig te bestuderen. Men denke bijvoorbeeld aan de commissie Fortis (2009) en de commissie Dutroux (1996). Bovendien verkrijgen de Kamerleden ook veel informatie naar aanleiding van de bespreking van de regeringsverklaring (zie hoger) en de begroting (zie verder).

Wist u dit?

- Tijdens het parlementaire jaar 2014-2015 stelden de Kamerleden in totaal 4567 **mondelinge vragen**, waarvan er 699 werden gesteld tijdens het vragenuurtje in de plenaire vergadering en de rest tijdens commissievergaderingen.

De federale begroting bespreken en goedkeuren

Ieder jaar maakt de regering een overzicht van de geplande inkomsten en uitgaven voor het volgende jaar: **de begroting**. Dit lijvige werkstuk moet jaarlijks worden voorgelegd aan de Kamer. Enkel nadat de Kamer de begroting goedgekeurd heeft, mag de regering belastingen innen en uitgaven doen. Bovendien mag de regering in principe geen uitgaven doen die niet zijn ingeschreven in de begroting. Het gaat dus om een zeer belangrijk controlemechanisme.

De begrotingsdocumenten omvatten onder meer een schatting van de inkomsten (Middelenbegroting) en van de uitgaven (Algemene uitgavenbegroting). Daarnaast lichten de regeringsleden hun begrotingsbeleid ieder voor zich toe in documenten die de beleidsnota's worden genoemd.

In een eerste fase wordt de **begroting besproken in de Kamercommissies** (meestal in de maanden november en december). Ieder regeringslid verdedigt "zijn" deel van de uitgavenbegroting

in de bevoegde commissie. Zo geeft bijvoorbeeld de minister van Justitie uitleg bij de geplande uitgaven voor de rechterlijke macht in de commissie voor de Justitie. In de commissie Financiën en Begroting wordt daarnaast ook de Middenbegroting besproken. Dat document geeft weer welke inkomsten de regering hoopt te verkrijgen, in het bijzonder door belastingen te innen. De eerste fase eindigt met de stemming over de begroting in de commissie Financiën en Begroting (de andere commissies geven enkel een advies aan de commissie Financiën en Begroting).

In een tweede en meteen laatste fase wordt de **begroting besproken in de plenaire vergadering** (meestal in de

maand december). Dat debat heeft een meer politiek karakter en wordt besloten met de stemming over de begroting. Indien de Kamer de begroting goedkeurt, zal de Koning ze bekrachtigen en afkondigen, zodat ze in werking kan treden op 1 januari van het nieuwe jaar.

Wat gebeurt er nu indien de Kamer de begroting niet goedkeurt vóór het begin van het jaar of indien de regering op dat moment nog geen begroting heeft ingediend? In dat geval zou de regering in principe moeten stoppen met belastingen te innen en uitgaven te doen op 1 januari. Dat zou echter zware gevolgen hebben, zodat men dat scenario probeert te voorkomen. In de praktijk lost men het probleem meestal tijdelijk op door zogenaamde **voorlopige twaalfden**. De regering stelt dan een noodbegroting op die de uitgavenbedragen van de vorige begroting deelt door twaalf (vandaar "twaalfden") en ze maand per maand of voor enkele maanden vrijgeeft (vandaar "voorlopige"). Bovendien vraagt de regering dan dat de Kamer haar al het recht zou geven om inkomsten te verwerven gedurende de periode van de voorlopige twaalfden.

Wist u dit?

- Naar aanleiding van de begroting neemt de regering meestal een reeks wetgevende maatregelen die ervoor moeten zorgen dat de geplande inkomsten daadwerkelijk worden geïnd. Die maatregelen worden vaak gebundeld in een zogenaamde **programmawet**.
- De federale regering moet naast de begrotingsprocedure in de Kamer ook ieder jaar begrotingsprocedures respecteren op het niveau van de Europese Unie en van de eurogroep (zie het artikel daarover in magazine nr. 15, dat nog altijd beschikbaar is op de website van de Kamer).

Kamerleden ondervragen ministers tijdens het vragenuurtje op donderdagnamiddag

Indexsprong

Nieuwe jobs creëren en de bestaande jobs behouden: dat is wat de federale regering wil bereiken met de indexsprong. Het 'wetsontwerp tot verbetering van de werkgelegenheid' werd in de Kamer aangenomen op 22 april 2015, maar dat gebeurde niet zonder slag of stoot. Aan de goedkeuring gingen vele tientallen uren van hevige parlementaire debatten vooraf. De wet is er nu. Wanneer de indexsprong effectief plaatsvindt, verschilt van sector tot sector.

In België zijn er verschillende prijsindexen. De belangrijkste zijn de index van de consumptieprijzen, de gezondheidsindex en de afgevlakte gezondheidsindex.

De index van de consumptieprijzen

De index van de consumptieprijzen is gebaseerd op een korf van de belangrijkste goederen en diensten die de gezinnen aankopen. Ieder product

krijgt een bepaald gewicht toegekend: producten die een grote hap uit het gezinsbudget nemen, wegen zwaarder door dan producten waaraan minder wordt besteed. Maandelijks noteert de Federale Overheidsdienst Economie op verschillende tijdstippen overal in het land de prijzen van een reeks producten. Op basis daarvan wordt de prijzevolutie per product opgetekend. Vervolgens wordt die evolutie omgerekend naar een algemene prijzevolutie, rekening houdend met het gewicht van ieder product in de korf.

Om de twee jaar wordt de samenstelling van de korf aangepast: producten die minder worden gekocht, verdwijnen eruit, nieuwe producten worden erin opgenomen. Zo zijn bij de laatste herziening videocassettes uit de korf verwijderd en digitale decoders eraan toegevoegd.

In heel de Europese Unie wordt de evolutie van de prijzen op die manier berekend, zodat de inflatie in alle

lidstaten op dezelfde manier wordt gemeten.

De gezondheidsindex

De gezondheidsindex werd in 1994 ingesteld. Daarbij wordt een aantal goederen die geacht worden schadelijk te zijn voor de gezondheid, zoals alcoholhoudende dranken, tabak en de meeste brandstoffen, uit de korf gehaald. Deze maandelijkse gezondheidsindex wordt onder meer gebruikt om de huurprijzen aan de levensduurte aan te passen. Op de 'verjaardag' van het huurcontract wordt de gezondheidsindex vergeleken met die van de overeenstemmende maand van het jaar voordien. Als de gezondheidsindex bijvoorbeeld met 1,5 % gestegen is, mag de verhuurder de huurprijs met 1,5 % verhogen.

De afgevlakte gezondheidsindex

Maandelijks wordt het gemiddelde

gemaakt van de gezondheidsindex van de voorbije vier maanden. Het resultaat is de 'afgevlakte gezondheidsindex'. Die index, die minder snel evolueert dan de index van de consumptieprijzen, wordt gebruikt als basis voor de indexering van de lonen, pensioenen en sociale uitkeringen. Er zijn vele technieken om die aanpassing uit te voeren, afhankelijk van de sector.

In sommige sectoren worden de lonen en uitkeringen maar aangepast zodra de zogenaamde spilindex is bereikt, d.w.z. zodra de prijzen 2 % hoger liggen dan bij de vorige aanpassing. Als de inflatie hoog is, volgen de aanpassingen elkaar snel op. Is de inflatie laag, dan kan het vele maanden of zelfs enkele jaren duren vooraleer de spilindex wordt bereikt en de verhoging met 2 % wordt uitgevoerd.

In andere sectoren wordt op gezette tijdstippen geïndexeerd (maandelijks, zesmaandelijks, jaarlijks, ...). Dan wordt op dat moment de stijging van de viermaandelijke gezondheidsindex sinds de vorige aanpassing in de lonen verrekend. België is een van de weinige landen in Europa en in de wereld waar de aanpassing van de lonen aan de index automatisch verloopt. In vele andere landen, zoals bijvoorbeeld Duitsland, gebeurt dat via onderhandelingen tussen werkgeversorganisaties en vakbonden.

Indexsprong

De indexsprong is een eenmalige maatregel: de viermaandelijke gezondheidsindex wordt niet aangepast vanaf

de inwerkingtreding van de wet tot wanneer de prijzen 2 % gestegen zijn. In de praktijk betekent dit, dat een prijsstijging van 2 % niet verrekend wordt in de lonen en uitkeringen. Het algemene principe van de indexering van de lonen blijft dus behouden, maar wordt door de indexsprong opgeschort.

Banen creëren

Het doel van de indexsprong is banen creëren. De federale regering verantwoordt de indexsprong als volgt: "Jobcreatie is voor deze regering de belangrijkste prioriteit. Omdat een job het beste medicijn tegen armoede is. Omdat een job mensen waardigheid en een zin in hun leven geeft. Omdat meer jobs nodig zijn om de financiering van ons sociaal model te verzekeren ... Competitieve ondernemingen zijn nodig zodat jobs in de private

en publieke sector tot stand kunnen komen. Die competitiviteit is vandaag echter niet optimaal.". De Centrale Raad voor het Bedrijfsleven becijferde dat de loonkosten in België immers 2,9 % hoger liggen dan in Duitsland, Frankrijk en Nederland.

Volgens de berekeningen van de Nationale Bank van België kan de indexsprong op termijn 33 000 banen opleveren, volgens de berekeningen van het Federaal Planbureau 28 000.

Door de indexsprong stijgen de lonen van de werknemers eenmalig niet. Dat is een goede zaak voor de bedrijven, die daardoor op termijn vooruitgaan en bijkomend personeel kunnen aanwerven.

Slimme indexsprong

De federale regering opteerde voor een 'slimme' indexsprong. Ze voorziet namelijk in een reeks maatregelen om de gevolgen van de indexsprong voor personen met een laag inkomen te milderen. Zo verhoogt de regering onder meer alle minimumpensioenen en de uitkeringen voor tijdelijke en volledige werkloosheid, arbeidsongevallen, beroepsziekte, tijds-krediet en landingsbanen. Bovendien wordt de werkbonus voor de lage lonen en de forfaitaire belastingaftrek voor beroepskosten verhoogd. Dat betekent dat werknemers – en dan vooral werknemers met een laag of gemiddeld loon – netto meer overhouden.

De oppositie is kritisch

Jobs creëren is zeker een topprioriteit, vinden de oppositiepartijen. Ze zijn er evenwel niet van overtuigd dat de indexsprong daartoe het meest geschikte instrument is.

Hun kritiek:

- De indexsprong tast de koopkracht van velen, vooral van de zwaksten, aan. Temeer daar de huurprijzen wel geïndexeerd worden.
- De begeleidingsmaatregelen die de regering voorstelt, zijn onvoldoende.
- De gevolgen van de indexsprong voor de werkgelegenheid zijn moeilijk in te schatten. Er bestaat geen garantie dat de besparing die de indexsprong voor de werkgevers oplevert, gebruikt zal worden om banen te creëren.
- De regering zou de productiviteit van de ondernemingen beter verhogen door energiebesparende maatregelen en door investeringen in vorming, in onderzoek en ontwikkeling en in nieuwe informatietechnologieën.

Inflatie

Inflatie betekent: een stijging van het algemene prijspeil of een waardevermindering van het geld. Als het prijspeil daalt (wat uitzonderlijk is), spreken we van deflatie of waardevermeerdering van het geld.

Centrale Raad voor het Bedrijfsleven

De Centrale Raad voor het Bedrijfsleven (CRB) is de raad waarbinnen het overleg tussen de werkgeversorganisaties en de vakbonden plaatsvindt. De Raad brengt adviezen uit over de conjunctuur en over andere onderwerpen. Daarnaast heeft de CRB een aantal specifieke taken. Zo moet hij onder meer om de zes maanden verslag uitbrengen over de ontwikkeling van de loonkosten en de werkgelegenheid in België en onze drie buurlanden.

<http://www.ccecrb.fgov.be>

Federaal Planbureau

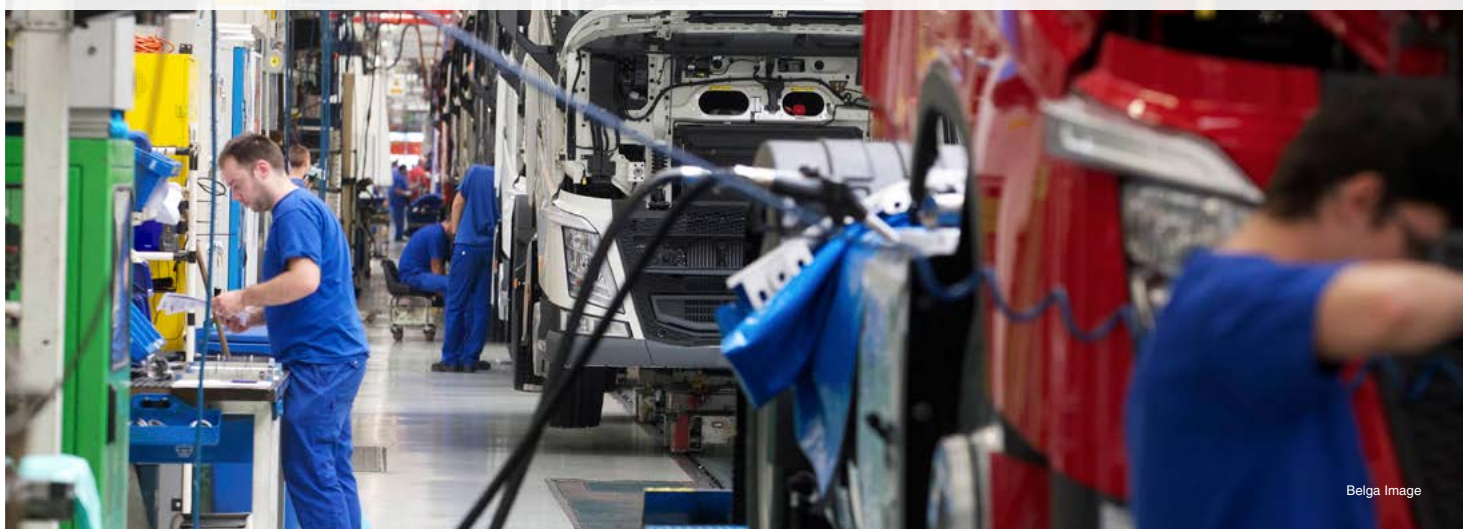
Het Federaal Planbureau (FPB) is een instelling van openbaar nut. Ze maakt studies en vooruitzichten over economische en sociale kwesties en over aangelegenheden van milieubeleid. De deskundigheid van het FPB staat ter beschikking van de regering, het parlement, de sociale partners en nationale en internationale instellingen.

<http://www.plan.be>

Discriminatie op de arbeidsmarkt

De Kamer vraagt gerichte controles

Belga Image

In haar regeerakkoord van 9 oktober 2014 beklemtoonde de federale regering dat ze werk zou maken van een betere toegang tot de arbeidsmarkt en de strijd tegen discriminatie. *"De regering houdt vast aan een nultolerantie inzake discriminatie, in het bijzonder op de arbeidsmarkt."* *"De regering zal de diversiteit bij overheids- en privé-bedrijven aanmoedigen en zal in dat kader informatie-, sensibiliserings- en bestrijdingscampagnes voeren."* Op 2 juli 2015 namen de Kamerleden een voorstel van resolutie aan waarin ze de federale regering verzoeken om van de strijd tegen discriminatie op de arbeidsmarkt een prioriteit te maken. Ze vragen de regering om een reeks concrete maatregelen te nemen, waaronder de invoering van gerichte controles.

De aanleiding voor deze resolutie was een vaststelling van het Minderhedenforum. Uit een onderzoek met anonieme bellers was immers gebleken dat twee op drie dienstenchequebedrijven ingaan op de vraag van klanten om geen allochtone poetshulp te sturen.

In de resolutie vraagt de Kamer aan de federale regering:

- de huidige antidiscriminatie- en antiracismewetgeving te evalueren en, indien nodig, de wetten aan te passen. Het is ook belangrijk dat de naleving van de wetten vlot kan worden gecontroleerd;
- oog te hebben voor alle factoren die verklaren waarom er bij bepaalde groepen (bijvoorbeeld personen met een migratieachtergrond, oudere werknemers, mensen met een beperking) meer werklozen zijn en gepaste maatregelen te nemen;
- een systeem uit te werken van gerichte controles bij de federale overheid als werkgever en overleg te plegen met de andere overheden;
- overleg te plegen met werkgevers en vakbonden om te komen tot een gedragscode en systemen van zelfregulering en zelfcontrole. Transparantie omtrent de resultaten en de gebruikte methodologie staan centraal;

- zich te laten inspireren door de succesvolle aanpak van de uitzendsector, namelijk het actieplan dat voorziet in sensibilisering, begeleiding, zelfregulering en ten slotte bestraffing;
- te voorzien in een systeem waarbij de sociale partners, indien er aanwijzingen van discriminatie bestaan, de resultaten van de zelfregulering automatisch overmaken aan de bevoegde overheid;
- een systeem uit te werken waarbij aan een potentiële overtreder een termijn kan worden verleend om zich in regel te stellen. De werkgever moet binnen die termijn bewijzen dat hij maatregelen heeft genomen om iedere vorm van discriminatie te voorkomen. Wanneer hij er niet in slaagt dat te bewijzen, kunnen er gerichte controles worden uitgevoerd;
- de situatie binnen de twee jaar na de goedkeuring van deze resolutie te evalueren en, indien nodig, bepaalde sectoren te onderwerpen aan gerichte controles.

Het voorstel van resolutie werd aangenomen met 93 stemmen tegen 38 en 11 onthoudingen. De voornaamste kritiek van de tegenstemmers luidt dat de resolutie en niet ver genoeg gaat en niet dwingend genoeg is.

Resolutie

Behalve wetten kan de Kamer ook resoluties aannemen. Met een voorstel van resolutie zetten één of meer Kamerleden hun standpunt over een bepaald onderwerp uiteen en vragen ze de regering vervolgens om rond bepaalde maatschappelijke of internationale problemen actie te ondernemen. Aangenomen resoluties hebben geen 'kracht van wet', maar de regering moet de Kamer wel inlichten over de manier waarop ze aan de resolutie gevolg heeft gegeven.

Belga Image

Maatregelen tegen radicalisme en terrorisme

Begin 2015 nam de federale regering twaalf maatregelen aan om de strijd tegen radicalisme en terrorisme doeltreffender te maken. Aanleiding daarvoor waren onder meer de aanslag op de redactie van Charlie Hebdo in Parijs en het politieoptreden in Verviers waardoor aanslagen konden worden vrijdeld. Voor een aantal van die maatregelen waren wetswijzigingen nodig. Net voor de zomervakantie nam de Kamer in dit verband een reeks wetten aan. Een wet van 20 juli 2015 en drie wetten van 10 augustus 2015 hebben de overheid een aantal nieuwe mogelijkheden gegeven. Ze leggen een noodzakelijke basis waarmee de overheid onze veiligheid kan waarborgen. Na de aanslagen van 13 november 2015 in Parijs heeft premier Michel wel aangekondigd dat er nog bijkomende maatregelen nodig zullen zijn.

Meer mogelijkheden om terroristisch misdrijf op te sporen

Ingevolge de nieuwe wetgeving kunnen personen die naar het buitenland afreizen of naar België komen met de bedoeling om daar of in ons land een terroristisch misdrijf te plegen, voortaan gestraft worden, los van het feit of het misdrijf al dan niet heeft plaatsgevonden. Uiteraard moeten er voldoende ernstige aanwijzingen zijn en concrete elementen die erop wijzen dat

de betrokkene de bedoeling heeft om zo een misdrijf te plegen. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer iemand op het internet aankondigt dat hij naar Syrië vertrekt om zich aan te sluiten bij een IS-militie en al een vliegtuigbiljet gekocht heeft.

De overheid heeft bovendien versterkte bevoegdheden gekregen om het nieuwe misdrijf en een reeks van andere terroristische misdrijven op te sporen door middel van telefoontaps.

De Belgische nationaliteit afnemen

Ook werd het aantal gevallen uitgebreid waarin de overheid iemand de Belgische nationaliteit kan afnemen. Voortaan kan de Belgische nationaliteit zonder tijdsbeperking worden afgenomen van daders en mededaders van terroristische misdrijven en hun medeplichtigen. Vroeger was dat slechts mogelijk als het misdrijf werd gepleegd binnen de tien jaar na de verwerving van de Belgische nationaliteit. De regeling geldt evenwel niet voor Belgen 'door geboorte', dat wil zeggen in België geboren personen en

zij die de nationaliteit hebben verkregen van een ouder of adoptant die Belg was op de dag van hun geboorte.

De identiteitskaart intrekken of ongeldig verklaren

De nieuwe wetgeving maakt het mogelijk aan bepaalde geradicaliseerde personen een elektronische identiteitskaart (e-ID) te weigeren, hun elektronische identiteitskaart tijdelijk in te trekken of ongeldig te verklaren. Dat is mogelijk wanneer er gegronde en zeer ernstige aanwijzingen bestaan dat een persoon in het buitenland terroristische misdrijven wil plegen of dat hij naar een gebied wil reizen waar terroristische groepen actief zijn en een gevaar kan vormen bij zijn terugkeer.

Het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (OCAD) deelt op eigen initiatief een gemotiveerd advies mee aan de minister van Binnenlandse Zaken. De minister kan op grond van het advies weigeren een elektronische identiteitskaart af te leveren, de identiteitskaart intrekken of ongeldig verklaren. Die maatregel kan hoogstens drie maanden gelden, maar kan, wanneer het OCAD

dat nodig acht, nog eenmaal met drie maanden worden verlengd.

Paspoorten of reisdocumenten weigeren, intrekken of ongeldig verklaren

De overheid kan voortaan weigeren een paspoort af te leveren aan personen die een risico vormen voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Dit kan bijvoorbeeld indien de aanvrager onjuiste gegevens meedeelde over zijn nationaliteit of identiteit, of wanneer hij vrijheidsbeperkende maatregelen opgelegd kreeg (zoals voorlopige hechtenis, huisarrest,...).

Verder kunnen paspoorten of reisdocumenten worden ingetrokken of ongeldig verklaard, bijvoorbeeld wanneer de aanvrager klaar staat om af te reizen naar een gebied waar een terroristische organisatie actief is, of wanneer de aanvrager zich al in een gevechtszone bevindt.

Meestal gaat het initiatief uit van de gerechtelijke overheid of van de politie-, inlichtingen- of veiligheidsdiensten die de federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken informeren. Die kennisgevingen verlopen in principe via het OCAD dat een dreigingsanalyse

uitvoert. De eindbeslissing ligt bij de minister van Buitenlandse Zaken.

Internationale beschermingsstatuten weigeren of intrekken

Een laatste aanpassing maakt het mogelijk om aan bepaalde personen die een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid een internationaal beschermingsstatuut

(vluchtelingenstatuut of statuut van subsidiaire bescherming) te weigeren, of dat statuut in te trekken.

De wetgever heeft de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uitgebreid. Het CGVS kan het vluchtelingenstatuut van iemand intrekken, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van bedrog, wanneer blijkt dat de betrokkene geen vervolging vreest of wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving.

Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (OCAD)

Het coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse is operationeel sinds 1 december 2006. Dit overheidsorgaan maakt evaluaties over de terroristische en extremistische dreigingen in en tegen België. Het doet dit voornamelijk op basis van inlichtingen die het verkrijgt van ondersteunende diensten (de Staatsveiligheid, de federale en de lokale politie...)

www.comiteri.be

Vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatus

Personen die hun thuisland ontvluchten omdat ze een gegronde vrees hebben om er vervolgd te worden omwille van hun ras, nationaliteit, politieke overtuiging, of omdat ze tot een bepaalde sociale groep behoren, kunnen door de overheid als 'vluchteling' worden erkend. Dat staat zo in de Conventie van Genève. Zij kunnen daarvoor een asielaanvraag indienen bij de Belgische vreemdelingeninstanties.

Personen die niet kunnen worden erkend als 'vluchteling' worden niet zomaar afgewezen. Zij kunnen nog in aanmerking komen om een 'subsidiaire beschermingsstatus' te verkrijgen. De vreemdelingeninstanties onderzoeken dan of de betrokken persoon een reëel risico loopt om ter dood te worden veroordeeld of geëxecuteerd, om wreed, onmenselijk of vernederend te worden behandeld, of dreigt het slachtoffer te worden van willekeurig oorlogsgeweld in eigen land. De subsidiaire beschermingsstatus werd ingevoerd in uitvoering van een Europese richtlijn.

Vluchtelingen en personen met een subsidiaire beschermingsstatus hebben niet helemaal dezelfde rechten. Zo hebben vluchtelingen onmiddellijk na hun erkenning een onbeperkt verblijfsrecht in België, personen met een subsidiaire beschermingsstatus doorgaans maar na vijf jaar.

Ons land is voor zijn energiebevoorrading nog altijd in belangrijke mate van kerncentrales afhankelijk. De wet van 31 januari 2003 voorzag in de geleidelijke uitstap uit de kernenergie. Volgens die wet zou een aantal kernreactoren al in 2015 worden stilgelegd. De wet van 28 juni 2015 verlengt nu de levensduur van de kerncentrales Doel 1 en Doel 2 met tien jaar. Dat is een van de maatregelen die de regering neemt om de bevoorradingszekerheid te waarborgen. In dezelfde optiek had de vorige regering de levensduur van Tihange 1 ook al met tien jaar verlengd.

Kernenergie

Doel 1 en Doel 2 open tot 2025

Over de vraag of het wenselijk en haalbaar is om kerncentrales te sluiten wordt in ons land al jaren gedebatteerd. Het is een ingewikkelde kwestie waarin, vanuit een benadering van energiebevoorrading, twee vragen centraal staan.

- Zal er, als er kerncentrales gesloten worden, nog genoeg energie zijn voor de bedrijven en de gezinnen?
- Is het veilig om oude kerncentrales nog langer open te houden?

Het feit dat twee reactoren, Doel 3 en Tihange 2, moesten worden stilgelegd nadat er scheurtjes werden ontdekt in de reactorvaten, heeft het debat nog aangewakkerd. Daarnaast speelt ook het financiële aspect een heel belangrijke rol

evenals de concurrentie op de markt voor elektriciteitsproductie.

In het regeerakkoord van de federale regering komt het bevoorradingsaspect uitgebreid aan bod. "Om de bevoorradingszekerheid op lange termijn

te verzekeren, kiest de regering voor een overgang naar een duurzaam energiesysteem. Die overgang moet technologieneutraal zijn. Er wordt daarbij volop ingezet op onderzoek en ontwikkeling naar een verbreding van de energiemix, ...". "Ze zal, in overleg met de Gewesten, dit probleem terdege aanpakken om de risico's op een stroomtekort te vermijden. De regering zal het winterplan uitvoeren om de bevoorradingszekerheid van gezinnen en bedrijven veilig te stellen op korte termijn. Het beroep op instrumenten waarover de regering en de netbeheerder beschikken, zoals vraagbeheersing, import en de strategische reserve, zal verzekerd worden."

Op 17 maart 2015 diende de regering bij de Kamer een wetsontwerp in om de levensduur van Doel 1 en Doel 2 te verlengen. De Kamercommissie voor het Bedrijfsleven organiseerde vervolgens hoorzittingen met actoren en deskundigen uit de energiesector, waaronder het Federaal Agentschap voor Nucleaire Controle (FANC), Greenpeace en Electrabel.

In verband met de nucleaire veiligheid beklemtoonde de minister dat een kerncentrale maar verder uitgebaat kan worden nadat het FANC hiertoe zijn akkoord heeft gegeven. Het FANC moet van mening zijn dat de centrale veilig is en ervan overtuigd zijn dat het actieplan van de exploitant van de kerncentrale deze veiligheid kan blijven waarborgen.

Op 18 juni 2015 nam de plenaire vergadering het wetsontwerp meerderheid tegen oppositie aan.

Kernreactor	Bouwjaar	Sluitingsjaar
Doel 1	1975	2015 ► 2025 (wet van 28 juni 2015)
Doel 2	1975	2015 ► 2025 (wet van 28 juni 2015)
Tihange 1	1975	2015 ► 2025 (wet van 18 december 2013)
Doel 3	1982	2022
Tihange 2	1983	2023
Doel 4	1985	2025
Tihange 3	1985	2025

Meer info vindt u op

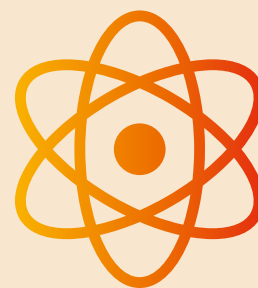

www.dekamer.be

► Documenten

► Parlementaire stukken van de Kamer

► **Document nr. 967**

Of u opent de elektronische versie van dit magazine waar u kan doorklikken naar het parlementair document en de verslagen.

De Kamer en de Europese Unie

Dialoog en wisselwerking

Sinds het begin van de jaren negentig is het gebruikelijk dat de federale regering voor en na elke Europese Raad (van staatshoofden en regeringsleiders) naar het Federaal Parlement komt om de parlementsleden te briefen. Tijdens die vergaderingen ontvangen de parlementsleden informatie uit de eerste hand over het Europese beleid in het algemeen en over de meest actuele thema's.

Het afgelopen parlementaire jaar werd daarnaast ook de dialoog met de Europese Commissie versterkt. Een aantal eurocommissarissen was te gast in het Parlement voor een gedachtewisseling. Op de agenda stonden onder meer het Plan Juncker, de handelsverdragen met de VS en de digitale eengemaakte markt. Kamervoorzitter Siegfried Bracke vindt die wisselwerking heel belangrijk. Als we beslissingen nemen voor ons land moeten we rekening houden met de Europese context. De Kamervoorzitter pleit voor een Europeanisering van het Belgische beleid.

Een investeringsplan voor Europa

Wie regelmatig de actualiteit volgt, en dan vooral het Europese nieuws, heeft er waarschijnlijk al over gehoord of gelezen. Het plan wordt sinds ruim een jaar besproken, toegelicht en becommentarieerd. Het is een omvattend project dat genoemd wordt naar zijn geestelijke vader. We hebben het over het 'Plan Juncker', genoemd naar Jean-Claude Juncker, voorzitter van de Europese Commissie, dat op 4 juli 2015 in werking trad.

Op 15 juli 2014 stelde Jean-Claude Juncker, die toen kandidaat was om Commissievoorzitter te worden, zijn ambitieuze project voor in het Europees Parlement: "Er is momenteel binnen de grenzen van de Europese Unie een 29ste staat aan het ontstaan. Een staat waarin werklozen wonen. Een

staat waarin jongeren werkloos worden: een staat waarin we zien dat mensen worden uitgesloten, op zichzelf worden teruggeworpen en aan de zijlijn blijven staan. Ik wil dat deze 29ste lidstaat weer een normale lidstaat wordt. Daarom stel ik een ambitieus investeringsprogramma voor. Ik wil dit ambitieuze pakket voor groei, investeringen, concurrentievermogen en banen uiterlijk in februari 2015 presenteren. Ik zou willen dat we de komende drie jaar 300 miljard euro beschikbaar stellen voor publieke en

16 juni 2015: gedachtewisseling met eurocommissaris Timmermans over immigratie, veiligheid en deradicalisering

vooral ook private investeringen. Dit gaan we doen, en ik zou het Europees Parlement dankbaar zijn als het mij op de weg ernaartoe zou willen steunen."

Dit citaat geeft de kern van het Plan Juncker weer. Het betreft een ambitieus investeringsprogramma dat opnieuw voor groei moet zorgen na jaren van crisis.

Op 26 mei 2015 waren twee leden van de Europese Commissie, Jyrki Katainen en Marianne Thyssen, in het Federaal Parlement om het Plan Juncker toe te lichten.

Eurocommissaris Jyrki Katainen lichtte de **drie delen van het Plan Juncker** toe:

- **De uitbouw van de Europese interne markt** en structurele hervormingen. Dit betreft onder meer de domeinen digitale handel en energie.

In de EU wordt de grensoverschrijdende digitale handel bemoeilijkt door databeschermingsregels, auteursrechtmechanismen enzovoort. Via wetgeving moet daaraan verholpen worden.

En ook in de energiesector werkt de interne markt nog niet naar behoren. Energienetwerken zijn nog niet voldoende met elkaar verbonden, soms is er nog een te grote afhankelijkheid van één energieleverancier en in sommige lidstaten is het energiebeleid nog altijd zeer nationaal gericht.

- Een **transparante Europese projectenpijlijn** informeert investeerders over lopende en toekomstige projecten. Vaak gebeuren interessante investeringen immers niet door een gebrek aan informatie. De pijlijn zal regelmatig worden bijgewerkt, zodat investeerders over betrouwbare en actuele informatie beschikken.

- Er werd een **Europees Fonds voor Strategische Investeringen (EFSI)** opgericht. Dit fonds laat de Europese Investeringsbank toe om op een vlottere manier te investeren in projecten met een hoog risico en dat risico vervolgens te delen met privé-investeerders.

Eurocommissaris Marianne Thyssen onderstreepte het **sociale karakter van het Plan Juncker**. Wat de begroting betreft, kan het niet langer dat de lasten worden doorgeschoven naar de volgende generaties. Het Plan Juncker wil verder een oplossing bieden voor het probleem van de werkloosheid. De tewerkstellingsgraad in ons land moet van 67 % naar 75 % gaan en er moet specifiek aandacht worden besteed aan de werkloosheid bij sociaal zwakkere groepen.

Welke projecten voor België?

De federale regering en de regeringen van de deelstaten maakten een lijst op van projecten die in aanmerking zouden kunnen komen. De lijst zal hoogstwaarschijnlijk nog evolueren wanneer de federale overheid en de deelstaten erover onderhandelen.

Het betreft projecten die dringend verwezenlijkt zouden moeten worden maar waarvoor niet voldoende financiële middelen beschikbaar zijn. Een paar voorbeelden:

- investeringen in veilige spoorweginfrastructuur,
- de verhoging van de capaciteit van de Brusselse Noord-Zuid-treinverbinding,
- investeringen in het Diaboloproject om de Brusselse luchthaven vlotter toegankelijk te maken met de trein,
- de bouw en renovatie van schoolgebouwen,
- projecten voor de bouw van duurzame sociale woningen en bejaardentehuizen,
- projecten voor elektronische communicatie in de medische sector, om een snellere en veilige uitwisseling van medische informatie mogelijk te maken.

Een overzicht van alle voorgestelde projecten voor ons land vindt u op de website van de Kamer:

www.dekamer.be. U vindt de **link** in de elektronische versie van dit magazine.

De Kamer en de Europese Commissie

Naar een hechtere samenwerking

De Europese instellingen en de parlementen van de lidstaten vormen steeds meer een hechte tandem. Met de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 kregen de lidstaatparlementen beduidend meer inspraak. Artikel 12 van het Verdrag betreffende de Europese Unie luidt: "De nationale parlementen dragen actief bij tot de goede werking van de Unie". We spreken in dit verband over 'politieke dialoog'. Hoe die samenwerking in de praktijk verloopt, is vastgelegd in een officieel document.

15 september 2015: gedachtewisseling met eurocommissaris Ansip over de digitale eengemaakte markt

Politieke dialoog

De nationale parlementen hebben een uitgebreid recht op informatie. De Europese Commissie legt hen alle ontwerp teksten voor nieuwe Europese wetgeving en andere belangrijke documenten voor. De nationale parlementen kunnen er hun mening over geven of adviezen formuleren. Zo kunnen de nationale parlementen al in een vroeg stadium een actieve en constructieve rol spelen in de totstandkoming van het Europese beleid.

Subsidiariteitscontrole

Samen met de 'politieke dialoog' voerde het Verdrag van Lissabon ook de subsidiariteitscontrole in. Wanneer de Europese Commissie een voorstel doet voor een nieuwe 'Europese wet', kunnen de nationale parlementen nagaan of Europa wel het meest geschikte niveau is om die aangelegenheid te regelen. Als een groot aantal lidstaten van oordeel is dat het probleem in kwestie beter door iedere lidstaat afzonderlijk wordt geregeld, moet Europa daarmee rekening houden.

Eurocommissarissen te gast in het Federaal Parlement

Politieke dialoog betekent ook: samen rond de tafel zitten. Het afgelopen parlementaire jaar vonden er in de nationale parlementen steeds vaker ontmoetingen plaats met leden van de Europese Commissie. De eurocommissarissen vernemen zo rechtstreeks hoe de parlementsleden van de lidstaten denken over bepaalde kwesties.

Cecilia Malmström, eurocommissaris voor Handel, was in het Federaal Parlement op 12 mei 2015. Thema van de

gedachtewisseling waren de handelsverdragen tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten. Meer info hierover vindt u op pagina 21 e.v.

Jyrki Katainen, eurocommissaris voor Banen, Groei, Investerings en Concurrentievermogen, en **Marianne Thyssen, eurocommissaris voor Werkgelegenheid, Sociale zaken, Vaardigheden en Arbeidsmobiliteit**, waren te gast in het Federaal Parlement op 26 mei 2015.

Op de agenda stond het Plan Juncker. U leest meer over dat Plan op pagina 17.

De gedachtewisseling met **Frans Timmermans, eurocommissaris voor Betere regelgeving, Interinstitutionele betrekkingen, Rechtsstatelijkheid en het Handvest van de grondrechten**, vond plaats op 16 juni 2015.

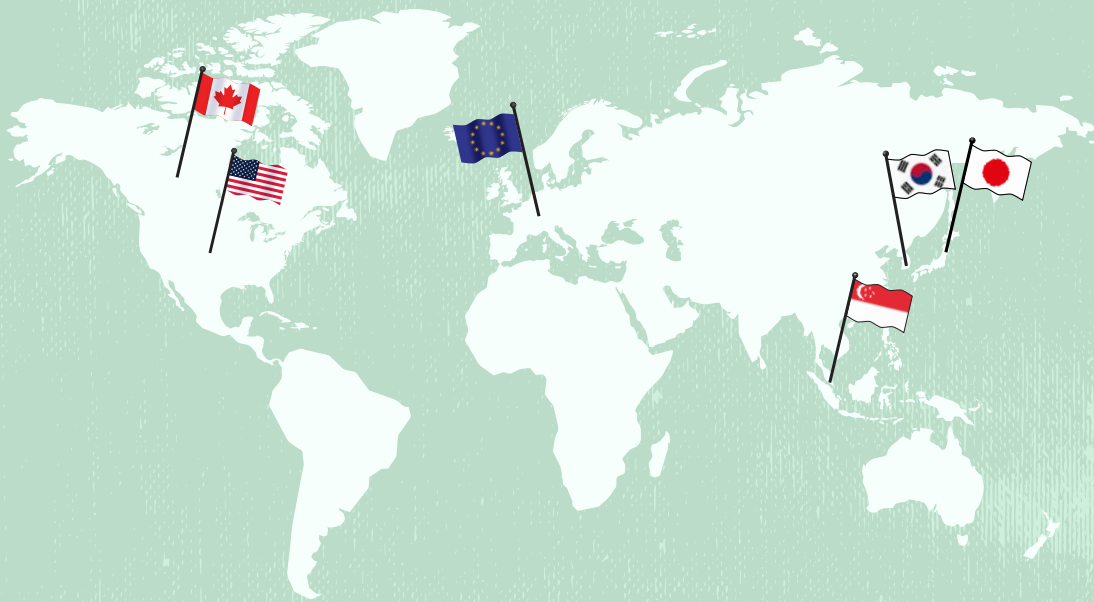
Op de agenda stonden de thema's immigratie, veiligheid en deradicalisering. Commissaris Timmermans herinnerde eraan dat een evenwichtige benadering van de immigratieproblematiek, gebaseerd op solidariteit en verantwoordelijkheid, nodig is om de lidstaten die geconfronteerd worden met de toevloed van asielzoekers te helpen. De gedachtewisseling toonde aan dat het nodig is een efficiënter terugkeerbeleid te voeren

of samen te werken met de herkomst- en transitlanden.

Op 15 september ten slotte hadden de leden van het Federaal Adviescomité voor Europese Aangelegenheden en de commissie Infrastructuur een gesprek met eurocommissaris **Andrus Ansip** over de **digitale eengemaakte markt**. Het is de bedoeling dat de vrijheden van de Europese eenheidsmarkt uitgebreid worden tot de digitale economie, zodat we de mogelijkheden van het internet optimaal kunnen benutten. De Kamerleden stelden o.a. vragen over de onverantwoorde kosten die vaak verbonden zijn aan online-aankopen, de afschaffing van roamingkosten, de toegang tot internet in landelijke gebieden, het behoud of de achteruitgang van de culturele diversiteit en de netneutraliteit.

Het feit dat de eurocommissarissen naar de nationale parlementen komen, toont aan dat de Europese Commissie het overleg met die parlementen ter harte neemt. De Europese instellingen in het algemeen, en de Europese Commissie in het bijzonder, beseffen meer dan ooit dat de nationale parlementen de meest geschikte partner zijn om de Europese boodschap bij de burgers te brengen.

De nieuwe handelsverdragen: voordelen of risico's?

Het afgelopen parlementaire jaar besteedde de Kamercommissie voor de Buitenlandse Betrekkingen veel aandacht aan de handelsakkoorden waarover de Europese Unie onderhandelt met derde landen. Vooral de onderhandelingen tussen de EU en de Verenigde Staten over een Transatlantisch Handels- en Investeringspartnerschap, beter bekend onder het letterwoord TTIP (*Transatlantic Trade and Investment Partnership*), veroorzaakten ongerustheid: zowel in de samenleving als in het Europees Parlement en in de parlementen van de Europese lidstaten. Dergelijke handelsovereenkomsten moeten, eenmaal ondertekend, worden goedgekeurd door het Europees

Parlement en in principe ook door de parlementen van de lidstaten. De Kamerleden gingen in gesprek met onder meer universitaire deskundigen, middenveldorganisaties, vakbonden en werkgeversorganisaties. Ook de eurocommissaris bevoegd voor Handel, Cecilia Malmström, was te gast in het Federaal Parlement om er toelichting te geven bij het dossier dat sinds ruime tijd haar agenda beheerst.

De onderhandelingen over de nieuwe handelsakkoorden lopen niet van een leien dakje. Een verhaal van tegenstelde belangen en van voor- en tegenstanders.

De Europese Unie op de wereldmarkt

Als het gaat over de vrijmaking van de wereldhandel zitten rond de onderhandelingsstafel grote spelers zoals de Verenigde Staten, Canada, Brazilië, China en India. In vergelijking met die economische reuzen zijn de afzonderlijke Europese lidstaten maar kleine partners. Vanuit de gedachte 'samen staan we sterk' hebben de 28 EU-lidstaten de bevoegdheid Buitenlandse Handel grotendeels overdragen aan de Europese Unie. Het is meer bepaald de Europese Commissie die onderhandelt namens de lidstaten.

Waarom mondiale vrijhandel?

De voorstanders van vrijhandel zijn ervan overtuigd dat de afschaffing van invoerheffingen en andere handelsbarrières leidt tot economische groei en bijgevolg goed is voor de werkgelegenheid. Dat is ook het standpunt van de Europese Unie.

De onderhandelingen over de vrijmaking van de wereldhandel zijn al langer aan de gang en worden hoofdzakelijk georganiseerd door de Wereldhandelsorganisatie. Omdat die onderhandelingen, waaraan vele tientallen landen deelnemen, bijzonder moeizaam verlopen, besliste de Europese Unie bilaterale onderhandelingen te voeren met haar belangrijkste handelspartners. Met Canada, Singapore en Zuid-Korea zijn die onderhandelingen

inmiddels afgerond. De onderhandelingen met onder meer de Verenigde Staten en Japan zijn nog aan de gang.

TTIP: argumenten voor en tegen

- Economische groei en jobs

De onderhandelingen met de Verenigde Staten om te komen tot een Transatlantisch Handels- en Investeringspartnerschap

(TTIP) veroorzaken nogal wat beroering. Om erachter te komen of het TTIP voor Europa en de Europeanen een goede zaak is, werden verschillende impactstudies uitgevoerd.

De Europese Commissie baseert zich onder meer op een studie van het *Centre for Economic Policy Research*. Die kwam tot de conclusie dat de Europese economie dankzij het TTIP over een periode van tien jaar met bijna 120 miljard euro zou kunnen groeien en dat er meerdere

miljoenen jobs zouden bijkomen in de exportsector. Een gemiddeld Europees gezin zou zijn beschikbaar inkomen met 500 euro per jaar zien toenemen, enerzijds door een loonstijging, anderzijds door een prijsdaling als gevolg van de toegenomen concurrentie.

Tal van niet-gouvernementele organisaties stellen de resultaten van die studie echter in vraag. Zij verwijzen hoofdzakelijk naar een studie van de Amerikaanse *Tufts University*, die tot andere conclusies komt. De *Tufts University* schat dat het Europese bbp ingevolge het TTIP zal dalen en dat er 600 000 jobs (waaronder zowat 60 000 in België) verloren zullen gaan.

Meerdere nationale parlementen hebben dan ook gevraagd te kunnen beschikken over betrouwbare studies alvorens zich definitief uit te spreken over het akkoord.

- Handelsbarrières

Een ander probleem dat rijst in verband met het TTIP heeft te maken met verschillen in wet- en regelgeving. Naast de douanerechten bestaan er immers tal van belemmeringen die niets met tarieven te maken hebben. Denken we maar aan administratieve procedures en aan regels, bijvoorbeeld op het vlak van consumentenbescherming, die van land tot land kunnen verschillen. Zij bemoeilijken de internationale handel doordat ze bedrijven verplichten om sommige testen tweemaal uit te voeren, om tweemaal gecontroleerd te worden, of om hun productiewijze aan te passen om tegemoet te komen aan de regelgeving in een ander land. Dergelijke obstakels kunnen worden weggewerkt als de handelspartners elkaars normen en regels wederzijds erkennen of als de

Europese en Amerikaanse regulatoren al in een vroeg stadium samenwerken om internationale normen uit te werken.

- Belangen consument en werknemer

Kritische stemmen wijzen er verder op dat het voorzorgsprincipe zeker gehanteerd moet blijven en dat de Europese normen inzake milieu, gezondheid, sociale bescherming en arbeidsrecht overeind moeten blijven.

- Arbitragesysteem

De handelsverdragen die de Europese Unie sluit, raken in principe niet aan de bevoegdheid van de nationale regeringen om wetten en regels uit te

*12 mei 2015: gesprek met
eurocommissaris Malmström
over de handelsverdragen*

vaardigen. Toch voorzien zij vaak in een arbitragemechanisme om geschillen tussen investeerders en Staten te regelen. Het *'Investor-State Dispute Settlement'*, afgekort ISDS, stelt een privébedrijf ertoe in staat de overheid van een land aan te klagen bij een apart arbitrage-tribunaal, wanneer dat land een wet invoert die nadelig is voor het bedrijf. Als de leden van het arbitrage-tribunaal, die aangeduid en betaald worden door de betrokken partijen, het bedrijf gelijk geven, kan dat bedrijf miljarden dollars aan schadevergoeding eisen. Bijgevolg moeten Staten wanneer ze regels uitvaardigen, in het sociale domein of op het vlak van milieu of volksgezondheid bijvoorbeeld, voortdurend rekening houden met mogelijke klachten van investeerders.

Sommigen stellen wel de vraag of het echt nodig is om bij handelsakkoorden tussen landen die de rechtsstaat respecteren (zoals CETA, TTIP, ...) te voorzien in een dergelijk mechanisme. En zo ja, worden de rechten van de Staten dan wel voldoende beschermd?

- Gebrek aan transparantie

Een laatste veelgehoord punt van kritiek in verband met de TTIP-onderhandelingen betreft het gebrek aan transparantie. De Europese Commissie heeft daarop gereageerd door het mandaat dat ze kreeg om met de VS te onderhandelen en de startpositie van de Europese onderhandelaars publiek te maken. De geconsolideerde

onderhandelingsteksten (d.w.z. de eerste versies van het akkoord) blijven echter geheim en mogen maar door een beperkt aantal personen worden ingekeken.

Reactie van eurocommissaris Malmström

Europees commissaris voor Handel Cecilia Malmström heeft de afgelopen maanden op al die punten van kritiek gereageerd. Wat de belangen van de consument betreft, maakt ze zich sterk dat de Europese normen, o.a. op het vlak van voedselveiligheid en milieubescherming, zullen worden gerespecteerd. Ze wijst er trouwens op dat in bepaalde domeinen, onder meer in de financiële sector, de Amerikaanse normen strenger zijn dan de Europese. In verband met het ISDS-arbitragesysteem heeft de Europese Commissie op 16 september 2015 een voorstel goedgekeurd voor een nieuw mechanisme om geschillen tussen investeerders en Staten te beslechten. Er komt een openbaar stelsel van investeringsrechten, dat bestaat uit een gerecht van eerste aanleg en een hof van beroep. De arresten zullen worden geveld door rechters die benoemd zijn door de overheid. De mogelijkheid van investeerders om een zaak bij het gerecht aanhangig te maken wordt nauwkeurig omschreven en blijft beperkt tot zaken als gerichte discriminatie op grond van geslacht, ras, godsdienst of nationaliteit, onteigening zonder schadeloosstelling of rechtsweigering. Bovendien wordt het recht van overheden om regelgeving

vast te stellen verankerd. Dit voorstel moet wel nog met de Raad en het Europees Parlement worden besproken, en zou daarna aan de Amerikaanse TTIP-onderhandelaars worden voorgelegd. Daarnaast is de Europese Commissie van plan aan de oprichting van een permanent internationaal investeringsgerecht te werken.

Ontwikkelingslanden

Oorspronkelijk was het de bedoeling om via multilaterale onderhandelingen, georganiseerd in het kader van de Wereldhandelsorganisatie, te komen tot multilaterale akkoorden. Doordat die onderhandelingen veel moeizamer en trager verlopen dan verwacht, sluiten heel wat landen en groepen van landen bilaterale akkoorden met hun belangrijkste handelspartners. Met minder partners rond de tafel is een akkoord bereiken nu eenmaal eenvoudiger. Daarbij stellen sommigen de vraag of de gevolgen voor de ontwikkelingslanden niet uit het oog verloren worden.

Test uw kennis

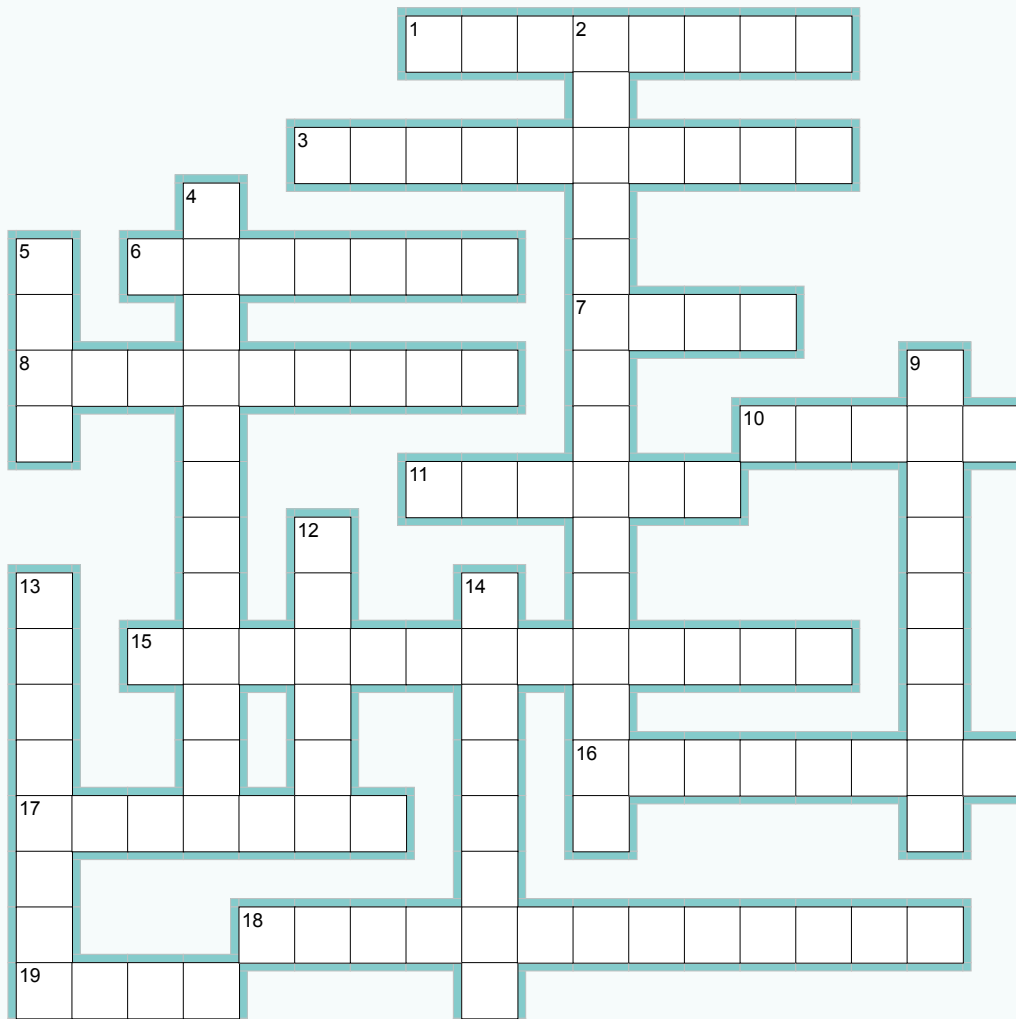
U vindt alle antwoorden in dit magazine

Horizontaal

1. Niet geldig
3. Vermogen om goederen of diensten aan te kopen
6. De geestelijke vader van het investeringsplan voor Europa
7. Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (afk.)
8. Raming van ontvangsten en uitgaven
10. Controleert de federale regering
11. Hij bekrachtigt de wetten en kondigt ze af
15. Doorzichtigheid
16. Stijging van het algemene prijspeil
17. Daar kan u de Kamer volgen
18. In Doel zijn er vier
19. Handelsverdrag tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten waarover onderhandeld wordt

Verticaal

2. Lid van de Europese Commissie
4. Document dat de afspraken tussen een huurder en een verhuurder bevat
5. Banen
9. Tekst waarin de Kamer een standpunt inneemt over een kwestie waarin ze geen beslissingsmacht heeft
12. Daar werd een belangrijke conventie in verband met de bescherming van vluchtelingen ondertekend
13. Persoon die een kind adopteert
14. Dit hebt u soms nodig om naar het buitenland te reizen

Meer weten over de Kamer?

Had u altijd al willen weten hoe het er in een parlement aan toe gaat? Hoe een wet tot stand komt? Wat er besproken wordt tijdens de parlementaire vergaderingen? We zetten de mogelijkheden voor u op een rijtje.

Een vergadering bijwonen

De plenaire vergaderingen en de meeste commissievergaderingen zijn openbaar. Iedereen kan ze bijwonen. Vooraf reserveren hoeft niet. U meldt zich gewoon aan bij het onthaal.

Surf naar www.dekamer.be om te weten welke vergaderingen wanneer plaatsvinden en wat er op de agenda staat.

U kan de plenaire vergaderingen ook live volgen op onze website: ga naar 'Meekijken vergaderingen online'. Daar vindt u ook de gearchiveerde beelden van de voorbije vergaderingen.

Een rondleiding volgen

Dagelijks, behalve op zondag, vinden er rondleidingen plaats. Een groepsbezoek is gratis en duurt anderhalf tot twee uur. Een groep bestaat best uit 20 personen. We raden u aan uw bezoek minstens twee maanden vooraf te boeken. We ontvangen immers jaarlijks vele duizenden bezoekers uit binnen- en buitenland.

Volg ons op Twitter

Via Twitter brengen we u op de hoogte van de belangrijkste punten op de parlementaire agenda, het resultaat van de stemmingen en andere wetenswaardigheden.

Meer info over dit magazine

Op onze website vindt u een elektronische versie van dit magazine met tal van doorklikmogelijkheden.

Een vergadering bijwonen

Leuvenseweg 13
1000 Brussel

Een rondleiding of een themabezoek

"Het Parlement tijdens de Grote Oorlog" boeken

Tel.: 02 549 81 36

bezoekers@dekamer.be

Meer exemplaren van dit magazine ontvangen?

Een adreswijziging melden?

Uit ons bestand geschrapt worden?

Laat het ons weten op

info@dekamer.be

www.dekamer.be

COLOFON

Verantwoordelijke uitgever

Emma De Prins, secretaris-generaal
van de Kamer van volksvertegenwoordigers.

Redactie

Dienst Public Relations en Internationale Betrekkingen.
Tel.: 02 549 90 46
pri@dekamer.be

Werkten mee aan dit nummer:

Anne Coppens, Tom De Pelsmaeker, Emma De Prins, Viviane Geuffens,
Alberik Goris, Daniel Lucion, Martin Peleman, Mireille Pöttgens,
Laurent Pottier, Joris Van Den Bossche, Michaël Van den Nest,
Marc Van Der Hulst en Karel Van Geyt.

Foto's en illustraties

Belga, Antoine Marcelis, Bart Van de Steene,
Inge Verhelst en Johan Wynen.

Vormgeving en druk

Prepress en drukkerij van de Kamer.

De redactie werd afgesloten op 23/11/2015

